

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . 1 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Kurzaparti-utca 31. szám,
hova a lap szellemi részét
illető közlemények, előfize-
tési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMU KOZLÖNY.

Hirdetések árát

valamint nyílt-terti közlemé-
nyeket kiadó-hivatalunk mé-
ret szerint olcsón számít.

Egyes példányok kaphatók:
nyomdánkban, Stark N. és
Untermyler E. könyvk.-ben
számonként 5 krért.
Kéziratok vissza tartatnak.

Megjelenik hetenként háromszor:

vasárnap, szerdán és pénteken
a kora reggeli órákban.

Szerkesztésért felelős:

SIMA FERENCZ.

Lapunk megrendelhető:

a kiadó-hivatalban és lapkihordóink utján
kik az előfizetési pénzeket is felvehetik.

A német császár és a magyarok.

Tagadhatlan, hogy igen nagy politikai jelentőséggel bír II Vilmos német császárnak most huzamos ideig hazánkban való tartózkodása. Most sokat fog látni és megfigyelni, ami eddig a bécsi külügyminiszteriumból rángatott osztrákmagyar berlini nagyköveteink mesterkedése folytán előtte ismeretlen volt. Mert a magyar államot és nemzetet, mint illyet, eddig még nem igen ismerik a külföldi fejedelmek és udvarok, miután Bécsben századok óta mindent elkövettek abban az irányban, hogy csak osztrák provincia számba vétecsünk. — A mostani német császár azonban nem a bornirt tuczat koronás fők közé tartozik, s az ő éies szemét nem fogja meglepésztetni a látszat, hanem észre fogja venni, hogy a magyar és osztrák két egymástól teljesen idegen néptörzs, mely békés uton sohasem volt és nem is lésezen összeolvasható!

Most, hogy Európa egyik igazán leghatalmasabb és legesesebb uralkodója szükségeseen találta a magyar nemzetet közelebről s közvetlenül ismerni, nem találjuk időszerűtlennek épp a jelenlegi alkalomból egyetmást itt elmondani:

Az osztrák császárok századokon keresztül a szolgaság ágyát vetették meg azoknak a népeknek, kiket hatalmuk jogara alá nyomorítottak. Keservek tengere volt a birodalom. Mi sen nyújtott enyhülést a szabadságtól megfosztott népeknek.

Elbizakodottságuk a tetőpontra hágott. Akkor azután elkövetkezett a történelmi fordulópontok ama kritikus percze, amelyről csak csak utólag szokták beismerni, hogy mindaz a szerencsétlenség, ami uralkodókat, népeket és egyesekeket érni szokott, rendszerint saját hibájuknak közvetlen következménye.

A „tények logikájának vaskarja“ állott utjába Ausztriának s mialatt az osztrák egyik tartományát a másik után veszlette el Olaszországban, azáltal az apró-cseprő német fejedelmek egyike a porosz király oly hatalomra tett szert, hogy Solferino után nyolcz évre Königrátnél porig aláta a hatalmas, győzhetlen osztrák armádiát.

Ebben az időszakban történt, hogy a porosz politikusok és diplomaták szükségét érezték annak, hogy szövetkezzenek Ausztria ellen az osztrák által törvényen kívülnek, amint ők mondták: „Vogelfreinak“ nyilvánított magyar emigrációval. A magyar emigráció fejének, Kossuth Lajosnak, akkor diplomáciai képviselője volt a porosz udvarnál. Ez a diplomáciai képviselő pártunk boldogult elnöke, az elhűség és puritánizmus példányképe, Irányi Dániel volt.

Magyarország Königrázt után megkötötte

a kiegyezést Ausztriával. Poroszország csil-
laga pedig azóta még fényesebben ragyog;
mint tündöklött előbb.

Azáltal azonban, hogy a porosz diploma-
mácia egy alkalommal már szövetkezett a
magyarokkal, elismerte Magyarországnak lét-
jogosultságát itt ezen a földön. Elismerte,
hogy a magyarságra itt szükség van, mert a
magyar itt nem más, mint a germánok és
szlávok elválasztó védgátja. Elismerte tehát
azt is, hogy itt, ezen a földön szükség van
egy önjogú, független Magyarországra.

Poroszország uralkodója most idején
Magyarországra. Mi akik szabad, független
eszmékben nőtünk fel, nem rokonszenvez-
hetünk vele, mert zsarnoknak, kényurnak
tartjuk, aki a szuronyok hatalmára és nem
népének szeretetére alapítja uralkodását. A
fiatal német császár még ma is a barbár
középkort képviseli. Minden ize zsarnoki,
kényuri.

De azért örülünk, hogy eljött hozzánk
Magyarországra.

Legalább saját szemével győződhet meg
sok mindenről. Meggyőződhet arról, hogy
napról-napra többen látják be a Lajthán
innen és Lajthán túl, hogy a mostani álla-
potoknál csakugyan jobb, ha mind Ausztria,
mind pedig Magyarország visszaadatik ön-
magának s mind két fél megszabadul a
közösügy súlyos bilincseitől.

Három évtizedes e rendszer. Sohasem
volt jó, de sohasem rosszabb, mint jelenleg.
Oly nagy a teher a népen, oly nagy az ál-
nokság a kormánynál, oly koldussá lett Ma-
gyarország, oly elégedetlen Ausztria; oly
példátlan elhanyagolása a nép érdekeinek,
oly fejvesztett kapkodás minden kérdésben,
oly tulerősödése a katonai reakciónak, oly
kizárólagos a hatalma az udvari és fejedelmi
akaratuak, hogy ez az állapot valóban tart-
hatatlan sokáig.

Mert ma már nem ugy állnak a dolgok,
mint állottak az ó- és közép-korban.

És ezt jó lenne figyelembe venni az
ünneplőknek és az ünnepeltnek is.

A régi korban a világ dolgát kizárólag
a fejedelmek intézték. A fejedelmek szabták
meg a nemzetek határait; a háborukak ők
tüzték ki, ők indították. A nép vivott, győ-
zött, bukott — teendője ez volt — nem
egyéb.

Az idő azonban a szolgálcsoportokat
uraik segédeivé, tanácsadóivá, ellenőreivé
tette. Gondolkozni készte az elnyomottakat, a
magukkal jöthetetleneket. Az egyes ember-
csoportokat egymásra utalta és kapcsolatot
szőtt a hadviselés és a polgáriasadás közt.

Ebből kifolyólag a csatarendek mögött
egy másik tábor foglalt állást, az eszmék
táborá. Ma már minden küzdelemben részt

vesz a nép tetteg, vagy elvei, reményei és
aggodalmái által.

A föld termékei, az agy eszméi, a közjó
érdekei egyaránt a világ piaczára özoenlenek.
Pár pillanat eszméket eriel meg, mik száza-
dokon át pihentek, mint a mag, míg a tavasz
éltető sugara megjő. Döntő tények nyomul-
nak előtérbe, miket a régi korban oly köny-
nyű volt elodázni. Az örökre tervezett köté-
sek, szövetségek és kapcsolatok egyik napról
a másikra bomladoznak, a hogy a népek va-
lódí érdekeinek fejlődése követeli.

Ép ezért mi, kik hazánk függetlenségét
óhajtjuk kivivni, nem engedhetjük magunkat
tévedésbe ejteni a német kényur látogatása
által. Nem! Mert függetlenségünk ki vagy ki
nem vivására neki befolyása nincs és nem
is lehet.

Nincs, mert a viszonyok azt mutatják,
hogy a független Magyarország ügyét a csá-
zárok- és királyoknál sokkal nagyobb hata-
lom, az idő és haladó korszellen vette párt-
fogásába, miután Magyarország függetlenségé-
nek megvalósulása élet- és halálkérdés nyu-
gat és kelet között.

A német császár nálunk.

Budapest, szept. 20.

Ragyogó pompában, zászló díszben, óriási lel-
kesedés között várta ma a főváros közönsége a
néme császárt.

Már a korai reggeli órákban mindazon utcák-
ban, a hol a császár kocsija elvonulni fog, roppant
nagy tömegekben hullámozott a közönség fel s alá.

Minden ünnepi pompába öltözött e napra,
hogy kimutassa gavallérságát és hagyományos ven-
dégyszeretetét a németek császárával szemben.

Az egész bevonulási utvonalon, a Lánchíd és
az Albrecht-ut egyrészenek kivételével az utcák
jobb oldalát díszbe öltözött katonai csapatok fog-
lalták el.

A katonák háta megett a közönség foglalt
el minden helyet, ugy, hogy alig lehet mozogni az
utcákon.

Az utcák baloldalán, a kijelölt helyen már
fel 9 órákor kezdtek gyülekezni azt egyesültek és
az iskolák tanítói.

Minden testület jelvényekkel van ellátva.
Kilencz óra után hajlattak a miniszterek, a nagy
követek s főváros képviselői a keleti pályaudvarba.

Fel 10 órákor jelezték, hogy a király elindult
a palotából.

Mindenfelől óriási ovációban részeseült.

Utjában azonban egy kellemetlen incidens for-
dult elő. Ugyanis a közönség a király láttára felbon-
totta a rendet s elfoglalta a kocsit utat.

Midőn a király fogatával a Népszínházhoz ért,
nem tudta tovább tűrni a rendetlenséget és kocsiját
megállította.

Oda intette a rendőrtisztet s haragosan meg-
parancsolta, hogy távolítsa el a civileket.

A pályaházhoz érve a tisztelgés között hirtelen
megállította kocsiját Lobkovitz előtt s egy eszedest
leszidott, hogy a katonák a fejvetést öszevissza,
jobbra-balra esinalják.

A király haragja és bosszúsága általános hons-

ternációt idézett elő, s különböző magyarázatokat fűztek hozzá.

A váróteremhez hajva báró Bánffy miniszterelnök fogadta.

Pontban 10 órakor érkezett meg Vilmos császárnak vonata, mely mikor a pályaházba ért óriási élyenzéssel fogadták.

A német császár huszár tábornoki ruhát viselt. A felségek kétszer megcsókolták egymást.

A német császár rendkívül szívesen fogott kezét a bemutatottakkal.

Ezután megkezdődött a bevonulás

Ő felségeik egy négylovas diszintóba ültek s folytonos lelkes élyezés és kendődobogtatás között vonultak fel a várba.

Utánuk a főherczegek és a kíséret fogatai következtek.

A felvonulás alatt Vilmos császár többször adott kifejezést meglepetésének.

A várban az ünnepélyes fogadás után a német császár visszavonult lakostályaiba.

A székely fiuk Szentesen.

A maros-vásárhelyi keresk. és iparkamara által iparosoknál való elhelyezés céljából ide küldött székely fiuk — számszerint 41-en — f. hó 19-én a H.-M.-Vásárhely felől d. u. 5 óra 49 perczkor érkezéssel jöttek meg.

A városi tisztikar a polgármester vezetése alatt, továbbá az ipartestületi elnök és előjáróság tagjai várták őket a vasuti állomásnál. A fiuk minden kísérő nélkül érkeztek meg; s így a polgármester a vasutnál nem is tartott semmi beszédet, mint ahogy előre megállapítva volt.

A fiuk sorakoztatása után bevonultak az ipartestület házához, a polgármester és az ipartestületi elnök vezetése alatt. Mielőtt azonban elindultak volna be a városba, egy kedves jelenet folyt le. Ugyanis Szvaton Józsefné urnó egy szép virágcsokrot nyújtott át a testületi elnöknek, szalagján ezen szavakkal: „Isten hozott szegény árvaik, nem lesztek már többé árvaik. Szvaton testvérek 1897. szeptember 19.* Később pedig, de már elkésetten, nagy csomó mézeskalácsot küldött, ez azonban majd csak a szegődöttes alkalmával lesz kiosztva.

Midőn az ipartestület helyiségébe megérkeztek a fiuk, ott várták őket az értök jelentkező iparosok és szép számú közönség.

Itt azután a város polgármestere, dr. Lakos Imre intézett a fiúkhöz nagyon szép buzdító beszédet. E beszéd megérdemelné hogy azt a testületi elnökség sokszorosítva, a fiuk között szét osztassa.

A polgármesterbeszéde után Kanász Nagy Antal

A SZENTESI LAP TÁRCZÁJA.

A boszorkánymester tanácsadója.

— Irta: Gabányi Árpád. —

Szaday Ferencz szülője híres volt az egész vármegyében. A gazda a legrosszabb esztendőben is olyan terméssel dicsekedett, hogy az eredmény fölülmúlta a legmerészebb reményeket is igaz, hogy Szaday Ferencz értette a dolgát, de hiszen más is értett a szőlőhöz, s azért ha rossz esztendő volt, bizony csak meghiusultak reményei, s a kárt nem lehetett haszonra változtatni.

Szadaynak ez a különös szerencséje oda élcsitette a dolgot, hogy azt kezdtek emlegetni a gazda felől, miszerint az ördöggel áll cimboraságban és valami babonája van, mert közönséges halandó ember a maga gyarló eszével ilyeneket véghezvinni nem képes Sőt Szadaynak a cselődsége is, kivált az öreg vinczellér, titokban esküt mert volna tenni rá hogy gazdája afféle boszorkánymester, ki csak szinleléből jár templomba, ment valójában legjobb cimborájához az ördögnek, a kinek rég eladta a lelkét, s a ki őt mindenben segíti.

En a nyáron megismerkedtem Szadayval. Volt alkalmam megbámulni remek gyümölcsösét és szőlőjét. Egyszer aztán, vacsora utáni kwaterkázás közben, bátorosan nekirentottam s megkérdeztem, hogy mi igaz van abban a boszorkánymesterségben, melylyel őt gyanusítják?

Szaday Ferencz, kedves házigazdám elmosolyodott, s poharát az enyémhez kocczintva, kedélyesen jegyezte meg:

— Hát van ám abban a dologban valami igaz. Ha én éppen olyan nagyon kíváncsi rá, hát elmondom.

Persze, hogy nagyon kíváncsi voltam rá, s házigazdám a következőket mondta el nekem:

ipartestületi elnök intézett beszédet a mesterekhez. Azon kezdte, hogy az aug. 30-án tartott előjárósági ülésből egy bizottság küldetett ki, ezen bizottság a fiukat a jelentkező mesterekhez szétosztotta. Mielőtt azonban az átadás eszközölné, néhány szót kíván intézni azon iparos társaihoz, kik ezen fiukat magukhoz tanoncokul veszik. Felkéri őket hogy ezen fiukkal atyailag bánjanak, lelki ösmeretesen oktassák őket az általuk választott mesterségben, különös figyelmet fordítsanak vallási és erkölcsi fejlődésükre. Oktassák tanítsák őket. Tanítsák arra a mire tapasztalati törvények is tanítják őket, hogy az iparosnak kezét munkája közben szeme vezeti, de szemét mindenkor értelme kormányozza, tehát értelmi képességüket minél inkább fejlesszék. Tanítsák arra, hogy a nemzetek szegénységét nem a kormányok bölcs intézkedése, hanem a jöletét terjesztő, áldást arató munka szeretete, a munka hatalma enyészeti el. Természeti törvények mutatják, láthatjuk, makkból tölggyfa lesz. Ha a körülmények kedveznek, ezekből a fiukból is atyai gondozás, a mesterségben való lelkiismeretes oktatás mellett egy egészséges, élet erős, művelt iparos nemzedék válhatik. Végül arra kérte iparos társait, tanítsák ezen fiukat biza szeretetre, hogy szívükbe keblükbe vesék a költő ama szövegét,

„A nagy világod e kívül!

Nincsen számodra hely.

Aldjon vagy verjen sors kezé,

Itt élned s halnod kell”.

E szép beszéd elhangzása után kezdetét vette a fiuk szétosztása. Az első fiut Soós Ferencz csizmadia mester vette át. E fiúnak néhány szóval lelkére kötötte az elnök, hogy olyan iparosnál lett elhelyezve, aki atyja helyett atyja lesz, tiszteletben megőszült iparosnál; minden szavát, minden gondolatát hiven teljesítse, az Isten vezérelje lépteit. Következett a többi fiu átadása, mely nem ment épen hamar. Nagyan elősegítette a szétosztást a polgármester támogatása.

A fiukat minden mester elvitte magával, csupán egy fiu maradt ki, mivel tévedésből 3 beosztott fiut utközben kicserélve, másfelé vitték, ide pedig 2 fiut be nem osztottat juttattak. Az egyik fiut műkertésznek Kiss Albert műkertész vette magához, a másikat pedig Tóncs Gyula vas- és fűszerkereskedő.

Igy most már a fiuk el vannak helyezve, elég jó helyeken. Mint halljuk, 14 nap múlva a fiuk be lesznek hiva és felkérdezi őket az ipartestület vezetőse, hogy meg vannak-e elégedve, kedvelik-e az általuk választott mesterséget, csak ezután fognak beszégetetni.

A fiuk és mesterek eltávozása után a hivatalos szereplők, névszerint: dr. Lakos Imre polgármester,

— Teljes életemben vallásos ember voltam. Annak neveltek szülem. Hiszem az Isten, a mi kegyes, gondviselő atyánkat, Hiszem a jónak jutalmazását, s a rossznak büntetését; ha nem is ezen a földön, hát ott, abban a világban, a melybe mindnyájan eljutunk. Vagy ha ott nem ér minket az a jutalom és büntetés, úgy részesülünk majd benne akkor, ha újra visszaküldetünk erre a földre. Ez az evangéliumbeli „testnek föltámadása s a lélek halhatatlansága”.

— Ön spiritiszta? — kérdém Szadaytól.
— Az vagyok. Még pedig nem divatból, de szívem s lelkem teljes meggyőződéséből.

— Es mióta?
— Egybevág azzal, a mit önnek el akarok mondani.

— Hallgatom.
— Kilencz esztendővel ezelőtt már tulajdonosa voltam e birtoknak. Végzett gazdász vagyok, s elkövettem mindent, hogy fáradozástomat sikerjuttalmazza. De hármhez fogtam, balul ütött ki minden. Végre odajutottam, hogy két eset közül kellett választanom. Vagy eladom a birtokot, vagy elveszik tőlem a hittelezők. En az eladásra szántam el magamat. Vérző szívvel és kétségbeesett kapkodással kerestem bevőt, gyönyörű virágzásnak indult birtokomra. Az örök gondviselésbe vetett bitem megcsökkent; erőm elhagyott, s nyomorultabbnak éreztem magamat ama koldusnál, ki a templom kapujában nyújtja felém reszkedő kézzel a kalapját. A telet a fővárosban töltöttem s egy este, éppen eladási terveimet megbeszélendő, egy afféle közvetítővel a vendéglőbe mentem vacsorázni. Egy leireeső, kis külön szobában vontuk meg magunkat, s megkértem a vendéglőst, hogy ne bocsásson be senkit.

Vacsorázás közben csakhamar észrevettem, hogy az én emberemmel nincs mit csinálni. Üzleti megállapodásról szó sem volt, s én a közvetítő urat olyas valakinek tekintetem, a kivel kénytelen vagyok együtt étkezni, s csupa illendőségből tetszalogni vele.

Láng József városi ügyész, dr. Szánthó Lajos ipartanodai bizottsági elnök, Kovács Pál ipartestületi jegyző Kanász Nagy Antal ipartestületi elnök vendégszerető hazának vendégei voltak, ahol kedélyesen töltötték el néhány órát.

Lóverseny és csikódíjazás.

Mint már jeleztük, a „Csongrádmegyei gazdasági egyesület” csikódíjazással egybekötött lóversenyt rendez f. évi október 10-én, kedvezőtlen időjárás esetén okt. 17-én az alsó csordajárési területen. Erre vonatkozólag az egyesület a következő előleges jelentést bocsátotta ki:

A csikódíjazás f. évi október 10-én kezdődik, a később kijelölendő helyen és díjazva ezúttal:

I.) Az anyakanczával elővezetett szopós csikók.

II.) Három éves kancza csikók, mindenik versenyben 2 — 2 díjjal.

A versenyben résztvevő minden tulajdonos tartozik 2 tanúval vagy hatósági bizonyítvánnyal igazolni, hogy az anyakancza már ellékora a birtokában volt, illetve, hogy a hároméves kanczacsikó az elléstől saját nevelése. A díjazásra csak csongrádmegyei gazdasági egyesületi tag versenyző jószágai számíthat.

A lóverseny f. évi október 10-én, kedvezőtlen idő esetén 17-én, délután fél 3-kor kezdődik és 5 futamból, esetleg ezeken fölül egy huszártiszt futamból áll.

A futamok következők: I. Államdíjra; II. Szentes város díjára; III. Egyesületi díjra; IV. Szentesi hölgyek díjára; V. Megyei díjra esetleg VI. Honvédtiszt díjra.

Az I. futamra nevezhető minden csongrádmegyei lakos birtokában levő és a megye területén nevelt 3 éven felüli ló, a II-ra csakis szentesi lakos által nevelt 2 éves ló, a III-ra csupán a csongrádmegyei gazd. egyesület tagjai birtokában levő és a megye területén nevelt 4 éves és idősebb ló, a IV-re minden szentesi lakos csongrádmegyei gazd. egyesületi tag saját nevelésű 3 éves és idősebb lóva, az V-re pedig csakis az előbbi futamokban nyeretlen ló.

A részletes és kimerítő műsort a rendező-bizottság annak idején közhírré teendő.

A verseny iránt érdeklődőknek, vagy abban résztvenni akaróknak különben minden

Nem emlékszem már, hogy került szóba köztünk a mulandóság, a halál, a tulvilági élet s már idevágó dolgok. Sok ostobaságot fecsegetem össze, de üzletársam még többet. Egyszerre csak a mig így beszélgettünk egymással egészen zajtalanul kinyílik a külsőszoba ajtaja s egy magas, szőke fiatal ember belépve, illedelmesen bókol előttünk, majd helyet foglalva asztalunknál, társaságunkba elegedik és szánakozó gunyosololyal tekint hol réám, hol társamra Midőn zavarunkat észrevette, hozzám fordult és szelid udvariassággal kérde:

— Tisztelt uram, nem volna szives nekem megmondani, hogy hol vannak önök most? Itt, ebben a szobában, — feleltem neki nem a legbarátságosabban.

- S hol van ez a szoba?
- A vendéglőben.
- S hol van a vendéglő?
- A fővárosban.
- S hol van a főváros?
- Magyarországon.
- S hol van Magyarország?
- Európában.
- És hol van Európa?
- A földgömbön.
- Hát a földgömb?
- A csillagrendszerben.
- S a csillagrendszer?
- A világűrben.
- S a világűr? . . .

Erre már nem tudtam felelni s vállatvonva elfordultam a tolokodo idegentől, ki úgy vallat engem, mint egy iskolás gyereket. De az zavartalanul folytató:

- Ugyan kérem, ha egyszer ez az egész mindenség körülöttünk el fog múlni, hát mi vé lesz?
- Semmivé, feleltem daczosan.
- S hol lesz az a semmi?
- Hát a nagy semmiben.

felvilágosítást készséggel ad meg az egyleti titkár hivatalos helyiségében (Kossuth Lajos utca, Pollák-féle ház).

Szentesen, 1897. szeptember hó.

A csongrád megyei gazd. egyesület nevében:

Csucs Antal,
elnök.

Helyi és vegyes hírek.

PÉCHY TAMÁS.

A közeletnek is megvan a maga ősze. Egymásután hullanak el a legkiválóbbak és vizsátérnek a porba, ahonnan felemelkedtek a legmagasabb pozíciókra. Csak alig sirattuk el Kozma Sándort, Horváth Gyulát, Pulszky Ferenczet, Kovács professzort, Volf Györgyöt és ime most új ravatal mellett állunk.

Péchy Tamás szombaton meghalt.

Nevét sokkal szélesebb körökben ismerik, semhogy szükséges volna magyarázni, ki ő! Aki Magyarország utolsó három évtizedének történetét fogja megírni, találkozni vele nem egy esetben. Mert mint miniszter, de különösen mint a képviselőháznak tizenkét éven át elnöke, oly kiváló és nagy befolyású alakja volt a magyar közeletnek, hogy minden nagyobb mozgalomban a vezetők között szerepelt és mindig köztiszteletben állott.

A kormány párt a buzgó párttagot tünnette ki benne, az ellenzék pedig tisztelettel emelt kalapot az igazságos ember előtt, aki az elnöki székben megszűnt pártember lenni és minden körülmények között a házszabályoknak szerzett érvényt. És megírhatja majd róla a történetíró azt is, hogy éppen erős igazságérzete volt az, amiért bukni kellett. Mert pártja, mely évek hosszú során át tisztelte, becülte, mikor Péchy vele szemben ráutott kardot az igazság érdekében, eltaszította magától és olyan embert ültetett helyébe az elnöki székbe, aki nem volt olyan skrupulózus, mint ő és aki nem állott az elnöki széken pártpolitikát csinálni.

S hogy Péchy most meghalt, mély megilletődéssel áll az egész ország ravatai mellett és könyvet ejt az önzellen hazafiért, az igazság hajthatlan bajnokaért.

Halála nem érte váratlanul azokat, akik ismerték. Mert Péchy Tamás már régóta bete-

geskedett olyannyira, hogy nyáron már halálának hírért kolportáltak. De nem bizonyult igaznak. Péchy Tamás temetése kedden délután volt, amikor is a képviselőház testületileg jelent meg és koszorút helyezett ravatalára.

— A Szociálisták tüntetése. Impozáns tüntetést rendeztek vasárnap a budapesti szociálisták az általános szavazati jog mellett. Az összes munkásegyletek kivonultak a Kálvin-térre s körülbelül huszrezen indultak délután három órakor a Városligeti Szinkor elé. A szociálista egyetemi hallgatók, s a középiskolai tanulók szervezete is részt vett a tüntető menetben, a mely munkásdalok énekélése közben rendben ért a Múzeum-köruton, a Károlyköruton, a Király-utcán keresztül a népgyűlés helyére. Minden csoport előtt táblát vittek, a melyre ilyen jelszavak voltak írva:

— Jogot a népnek!

— Le a zsarnoksággal!

— A hol jog nincs, ott haza sincs.

A veres emelvény körül elhelyezkedve, megkezdődött a gyűlés, a melynek elnöke Gombos Béla lett. A rendőrséget Diener Akos dr. kapitány képviselte. Beszéltek: Bokányi Dezső, Baron Ede, Urban Pál (Czegléd), Kerti Mária, Váczai Pál (Kis-Körös), Csákány János (Tata), Gazai István (Szecső) és Nagy János (Nagy-Káta.) Végül elfogadták Pfeiffer Sándor következő határozati javaslatát:

Kimondja az 1897. szeptember 19-én Budapesten az Arena-téren megtartott nagy népgyűlés: 1. a népgyűléssel megkezdődik az országosan szervezett és szűnet nélkül való harc az általános szavazati jog kivátsáért; 2. az egész ország öntudatos munkássága kötelesegi ismeri el minden, a nép jogterének megfelelő eszközt az általános és titkos választójogért folyó harcban felhasználni; 3. felhívja a népgyűlést csatlakozásra és a mozgalom energikus támogatására mindazokat, a kik az általános és titkos választó jogban a közszabadság alapját ismerik el; 4. kimondja a népgyűlés, hogy az ált. és titkos választójog kivátsára országos szövetséget alakít.

A népgyűlés azután rendben oszlott szét. Általános feltűnést keltett, hogy a becsi szociálista képviselők, a kik megértek, hogy eljőnnek a népgyűlésre, távol maradtak.

— Megsértett albiró. A múlt év végén, mikor Pandovits Dóme ellen féktelenkedett Vadnay András főispán, Pandovics barátai táviratoztak dr. Hoffmann Arthur csongrádi ügyvédnek, hogy jöjjön azonnal és vállalja el Pandovits védelmét. Hoffmann vasárnap este érkezett Szentesre, s mivel a járás-

biróságnál senkit sem talált, fölkereste Firtling albirót, aki a Kass-féle vendéglőben vacsorált. Odafült az asztalához és fölvilágosításokat kért Pandovits ügyére vonatkozólag. Firtling erre kijelentette, hogy a korcsmában hivatalos ügyeket nem hajlandó tárgyalni. De Hoffmann nem tágitott, hanem egyre hangosabban és izgatottabban követelte a felvilágosításokat. Végre mikor belátta, hogy célt nem érhet, dühösen felugrott és a nyílt étteremben hangosan odevágta az albirónak: „Látom, hogy a közgazgatás fejével, a főispánnal a bíróság egyforma. Azon eljárás, hogy e jelkés (Pandovits) szabadon bocsátva nem lett, önkényes basázkodás, alávaló gazság, gazemberiség”. A megsértett albiró kikérve az igazságügyi miniszter engedélyét, följelentette dr. Hoffmann Arthur, csongrádi ügyvédet a szegedi kir. fenyítő törvényszéknél. Szombaton tárgyalta est az ügyet a törvényszék. A vádléval fölívása után, kihallgatták dr. Hoffmann Arthur vádlottat. Hosszasan beszélt el az ügyet. Tagadta, hogy rágalmozott volna, sőt a vádléval szerinti kifejezéseket sem használta. Azt beismeri, hogy izgatottságában megfélemezte magától, de ezt az okozta, mert értésére esett hogy maga Vadnay Andor főispán tartóztatta le Pandovits Dóme vendéncét a csendőrökkel, s úgy szállította a járásbirósági tömlőcsebe. Nem sértette a bíróságot, de még szándékában sem volt. Azok az erős kifejezések a főispán eljárása vonatkoztak. Csak a „gazság” kifejezést használta izgatottságában. De a tanuk azt bizonyították, hogy a vádlott ügyvéd a legerősebb kifejezéseket használta. Tanuk voltak dr. Szánthó Lajos, Szánthó János, Német János, Lázár Lajos és Jurenák Béla. Dobák Béla főügyési helyettes tartotta meg ezután a vádlészedet. Hoffmann tagadásával szemben a tanuk vállomásaival beigazoltak látja a vádat. Itt a nyilvános rágalmozás esete forog fenn, amelyet súlyosít még az a körülmény is, hogy az a korcsmában történt. Mivel a rágalmoz nem csak a közmegevetésnek tette volna ki Firtling albirót, hanem a fegyelmi eljárást is, maga után vonhatta volna, kerit a törvényszéket, hogy a vádlottat a btk. 258. §. alapján a rágalmozás vétségében bűnösnek mondja ki és a btk. 252. §. alapján ítélje el. Hoffmann Arthur dr. mentsegi hozta föl az akkori politikai küzdelmeket, melyek folytonos izgatottságban tartották Szentesen a kedélyeket, úgy hogy őt, Pandovits Dóme védőjét is izgatottá tette a vendéncze letartóztatása s ilyen állapotban használhatta a sértő kifejezéseket. Tagadja, hogy nyilvános rágalmozást követelt volna el, mert amit ő mondott, az csupán becslésértés. Arra is fiatalos heve ragadta. Felhozta az enyhítő körülményeket, amelynek alapján kér ítéletet. Negyed órai tanács-

— De hiszen világosság van odabent.

— En nem gyújtottam gyertyát, rajtam kívül pedig egész délután senki sem volt a lakásban.

Kiváncsan leptünk mindketten az ajtóhoz, mely mint rendezes, be volt zárva. Főnyitottam, de a küszöbön megállva, a hideg végig futott egész testemen. Iróasztalomon gyertya égett s egy férfi ült az asztalnál, nekem hátat es irt valamit. Ha nem állt volna mellettem az inas remegve, ha nem hallottam volna a toll perczeséget, alomnak véltem volna az egészet. Lassan közeledtem ahhoz a valakihez, aki nyugodtan ült az asztalomnál, nem törődve jöttünkkel. Amint kisse előrehajoltam, hogy az idegennek arcába nézzek, — a meglepetéstől kiáltasba törve ismertem föl azt a szöke fiatalembert, ki az iment vitazott veünk a vendéglőben. Nem tudom mi történt velem, félelem volt-e vagy harag, de valami fölémelet a karomat, én rárohantam a hátat álló férfira s öklömmei hatáimra csapatt mértem a fejére. Közem sühütása, vagy micsoda, kioltotta a gyertyát s mindketten sötétben maradtunk. Mire inasom remúten ide-oda kapkodva világot gyújtott, nem volt kiválólk a szobában egy lelek sem. Az iróasztalom siettem; felv papírosra, kisse nagy, de tisztan olvashato betűkkel a következő volt írva: „A birtokot nem kell eladni. Tartsd fenn, ha áldozatok aran is. Ezután maskep lesz...”. Az iras meg nedves volt. Sokáig nem bírtam magambor térni, csak az inasom löcségesse ébresztett fel, úgy-szólván, bamulatomból, a ki a leike údvösségére erősítette, hogy ez nem lehet más, mint maga az öreg ördög. Hat barki volt, nekem jószágos angyalom volt, azt mondatom! Megfogadtam tanácsat. A birtokot magamaak tartottam s kölcsönvet pénzzel kiindóttam meg narom evig, de ma uram, gazdag ember vagyok s szólom es gyümölcsösöm a fél országoknak csodaja.

mely azonnal a késhez tapadt, s az irányban forgódott, a merre az idegen a kését rángatta.

— No látja uram, szólt az idegen. Az én késem éppen olyan, mint az öné, azzal a különbséggel, hogy én a késem pengéjét néhányszor megismogattam egy delejes patkóval. Meg tudná mondani, hogy mi az az erő, a mit a tolíkésembe oltottam?

Hallgatva vonogattuk a vállunkat mind a ketten, az idegen pedig fölállt és szelíd, de komoly hangon mondá:

— Önök nem tudják, hogy hol vannak; — nem tudják mi az, amit esznek; — nem ismerik a legegyszerűbb tünemény okát, amely szemük előtt lejátszódik. Ne beszéljenek hát olyasmiről, a mihez nem értenek.

Ezzel vette kalapját s épp oly zajtalanul a mint jött, eltűnt a külön szoba ajtaján. Utána rohantam s megtámadtam a vendégfőst, hogy miért engedte meg idegennek hozzánk jönni, de a gazda egész pinczér-seregével esküdjözött égre-földre, hogy szobánk küszöbét, az egész idő alatt, egy halandó lélek sem lépte át.

Kedvetlenül mentünk haza. Családomtól különválva, akkortájt legény-lakást tartottam a fővárosban. Az egész egy előszobából állt s dolgozó-szobának használt hálóteremből, melynek ablakai az utcára nyitlak. Az előszobában aludt inasom, ki jelenleg vinczellér a birtokomon, s ő az, aki felőlem a boszorkánymester hírt terjeszti.

Lakásom felé közeledve, legnagyobb csodálkozásomra azt vettem észre, hogy szobám ablakai ki vannak világítva. Azt hittem, hogy váratlan vendégem érkezett, s gyors léptekkel haladtam föl a lépcsőn. Csöngettem de inasom oly mélyen aludt, hogy harmadszori cseugelésre nyitott ajtot.

— Ki van a szobában — kérdém az inasomtól.

— Senki — viszonzá az a ideálta a szobám külsőre.

— De hisz az a nagy semmi is valami s annak is kell valahol lenni!

Miután a furcsa fiatalember látta, hogy kérdése nem akarok, helyesebben mondva nem tudok felelni, fölállt s a vaskályha tetejéről, melyre újságpapíroson mint a paszuj szemek voltak szarításra kiterítve, elő vett egy szemet s tarsám elé tartva kérdé tőle:

— Mi ez kérem?

— Paszuj, felelte a kérdeztél.

— Önök eszik ezt, ugy-e?

— Igen, kivált ha jól készítik.

— S ha ezt az egy szemet elvetik a földbe ugy az kicsirázik, kinő s lesz belőle sok, sok paszujszem?

— Ugy van.

— No már most kérem, mi tudjuk, hogy micsoda alkatrészekből áll ez a paszuj szem. — vegyileg tökéletesen elő tudjuk állítani ezt a paszujszemet, es mégis, ha azt a — tökéletesen ehez hasonló, mű babszemet elvetjük a földbe, nem lesz belőle semmi. Micsoda tehát az a valami, a mi ezt az igazi paszujszemet kicsiráztatja, kihajtja, megsokszorozlja?

Egyikünk nem tudott felelni, s mindketten kiváncsan bamultak a furcsa professzorra.

— Van önánál egy tolíkés? — kérdé ismét tőlem.

— Van. viszonzám, és szélespengéjű bicskámot kinyitva az asztalra tettem.

Az idegen ur evő villámot megtörölgette az asztalkendővel, előmbe helyezve, így szólt hozzám,

— Kérem, sziveskedjék annak a késnek a pengéjét ehez az acél-villához illeszteni.

Megcselékedtem.

— Tapasztal ön valami tüneményt?

— Nem.

Most kivett zsebéből egy közönséges tollkést, kinyitva azt, annak pengéjét a villához illeszetti,

kozás után hosta meg a törvényszék az ítéletét, amelyben rágalmasában mondja ki dr. Hoffmann Arthurt bűnösnek s két heti fogházra s kétszáz forint pénzbüntetésre ítélte. Behajthatatlanság esetén es további husz napi fogházra átváltoztatandó. Az ítélet indoklásában csupán a bűntetlen előéletét vette figyelembe a törvényszék. Firtling Sándor, a magánpanaszos és Dobák Béla főügyési helyettes megnyugodtak az ítéletben, míg Hoffmann Arthur főlebeszt jelentett be.

— **Félszázados tanítói jubileum.** Mint már jelentettük, ő felsége a király Varga József derekegyházi tanítót abból az alkalmából, hogy tanítói működésének 50-ik évét betöltötte — a koronás arany érdemkereszttel tüntette ki. Az érdemkeresztet f. hó 26-án, vasárnap adják át a kitüntettek, s tisztelésre ugyanakkor jubiláris ünnepséget is rendeznek. Az ünnepség programja a következő: 1. Dél előtt 10 órakor gyülekezés a vármegyeház közgyűlési termében, s onnan 11 órakor indulás a róm. kath. templomba, hálaadó istentiszteletre. 2. Az istentisztelet után felvonulás testületileg a vármegyeház közgyűlési termébe. 3. A koronás érdemkereszt feltűzése Főispán ur ő méltóságá által. 4. Megyés püspök ur ő méltósága elismerő-leiratának felolvasása nagos és főt. dr. Ullár István apát, esperes és egyleti elnök ur által. 5. Derekegyház község fődvőzó-iratának átnyújtása Cicatricis Béla jegyző ur által. Üdvözló-beszéd a tanító-egylet nevében Bóna Sándor tanító ur által, s egyttal átnyújtása a volt tanítványok, kartársak és tisztelők által felajánlott ezüst-serlegnek. 7. Ebéd a Casinó-termében.

— **A rendőrség figyelmébe.** A Kossuth-utcában mostanában mindennap panaszkodnak az arra járó-kelők, hogy a zsidó iskola udvarából a gyermekek kódarabokat hajgálnak ki az utcára s veszélyeztetik az ara való járás-kelést. Felhívjuk rá a rendőrség figyelmét.

— **Talált arany-gyűrű.** A rendőrségnél egy arany-gyűrű van, mint talált tárgy letéve, amit egy becsületes megtaláló vitt be. Tulajdonosa kellő igazolás mellett átveheti.

— **Öngyilkosság.** Miskolci Ferencz mészáros mester f. hó 18-án, azaz vásár szombatján dél után az alsópártán levő mészárszékében egy szegre felakasztotta magát és meghalt. Hozzatartozói állítása szerint az anyagi bajok és csapások kergették a halálba a jóvaló becsületos embert, aki nem tudta elviselni, hogy szegűysége miatt hitéletét megkárosította s inkább megvált az élettől.

— **Szerencsétlenség.** A vasárnapi országos vásár alkalmával Sarkadi Nagy Ferencznek Szánthó Lajos nevű kocsiá, vizgázatlanság folytán előtettett egy Máriási Juliánna 87 éves koldus asszonyt a kórházban apójják.

— **A lakások megvizsgálása.** Dr. Csató Zsigmond alispán elrendelte, hogy a városban levő összes bérházak orvosrendőrileg vizgázatlanság meg, Hat bizony nem mondhatunk rá mást, mint hogy jobb későn, mint soha.

— **Köszönet-nyilvánítás.** Felejthetetlen férjem elhalálása alkalmából a megható részvétnek oly sok tanu jeleivel találkoztam, hogy lehetetlen azt mindenkinek külön-külön megköszönnöm. Fogadják tehát ezen uton mindazok, a kik drága halottunk f. hó 20-án végbement végtiszesség tételén megjelentek, s mérhetetlen fájdalomunkat jól eső részvétökkel enyhíteni szivesek voltak, halás köszönetünknek nyilvánítását. Miskolci Ferencz né és családja.

— **Szociálalista földmunkások.** Nagy-Kátról írják: A földmunkások közt a legutóbbi időben a szociálalista mozgalom minél nagyobb mérvet öltött, ugy hogy a hatóságok alig képesek a minduntalan tartott litkos gyűléseket ellenőrizni. Különösen Tápió-Szt.-Márton községben sok a szociálalista sőt még jobbmódu kisgazdák is csupa kíváncsiságból eljárógnak a gyűlésekre. — Sárközy szolgabíró hiába törekedett jó szóval a közönséget a szociálalista üzemek veszélyessége felől tájékoztatni; a vezéreket magához hivatva s intette őket, hogy tartózkodjanak minden igaztástól; mindazonáltal ezek folytattak az agitációt. Sárközy szolgabíró ennek következtében a napokban Lakatos József, Varga József és Petykovsky Mihály igazatókat letartóztatta s házkutatást tartott náluk. Emiatt a munkások közt nagy az elkeseredés; összecsoódtak a községháza előtt s követelték a letartóztatott vezérek szabadon bocsátását. A csendőrséget a szomszéd községből megerősítették, mire a rend helyreállott.

— **A csálhatatlan javasasszony.** Gyála temesmegyei községből egy népbolondító javasasszony gonosz tetteről ad hirt tudósítók. Szikula

Anna oltani özvegyasszony kuruzslásból, jóslásból és egyéb ehhez hasonló dolgokból édegett a faluban. Ha valamelyik asszonynak valami ügye baja akadt, csak hozzá szaladt, aztán ő kártyából, tenyérből, meg mindenféle babonából jóvendőt mondott nekik. Búske volt rá hogy a nép csálhatatlannak tartotta a jóvendőmondását. Tavaly júliusban Rieger Ferencz oltani gazda felesége is fölkereste, hogy kitudakolja tőle, mit jelenthet egy különös álma. A jósnő kisütötte, hogy ez idén ősszel földig fog égni Riegerék háza. Es így történt. A minap, miálatt Riegerék a vásáron voltak, csakugyan leégett a házuk, s kis gyermekük, ki benn aludt, a lángok közt pusztult el. A dolog gyanusnak tnt föl a hatóság előtt és a tűz okának kiderítésére vizgázatot indítottak, melynek meglepő eredménye lett: a házat Szikula Anna gyújtotta föl, hogy bebizonyítsa jóvendőmondása csálhatatlanságát. Most gyujtogatás és emberölés miatt fogják fölötte törvényt ülni.

— **Az utolsó nóta.** Krassószőrénymegye Kladova falujában Lidián Moizez volt a lemondosabb gazda. Julika leányába beleszeretett Dimitriu Pál szegény szolgaleány. A leány szivesen látta, de az apa hallani sem akart a dolgról. A szegény szolgaleány nagyon elkeaseredett, s borba akarta ölni a banátát. Reggeltől estélig, estétől reggelig muzsikáltatta magát a falu korcsmájában. Végre a korcsmáros is megunta a duhajkodást, s kibergette a busuló legényt. Ez akkor megtöltötte a kulacsát és az őt szál cigányal együtt kiment a pusztára, s egy elhagyott csószkunyhóban mulatott tovább. Mikor aztán elfogyott a bor, elhangzott a nóta, odaszólt a cigánynak:

— Most már mehetsz more! En is megyek — a mávilágra.

Ezzel kését markolatig döfte a szívébe. A cigányok ugy vitték be a faluba, vértől borítva, haldokolva.

— **Mostohájának gyilkosa.** Péterváradról írják: Borzalmas módon gyilkolta meg egy elvetemedett fiu a mostoha anyját, aki nem akarta pénzzel támogatni. Az alig tizenkilenc éves fiu szeptember 11-iken mostohája, Bozáné házába jött és azalatt az ürügy alatt hogy az órákat fogja igazítani, késő éjjelig foglalatoskodott, amíg Bozáné le nem feküdt. Amikor a gyilkos észrevette, hogy mostohája már alszik, lassan beeresztette czinkosat, akivel már előbb megállapodott a gyilkosság részleteiben. Raugrottak a védtelen nőre, hurkot dobtak a nyakába és fojtogatni kezdték. Amikor Bozánének sikerült kimenekülnie a hurokból, mostoha fia zsebkéssel keresztül-

vágta a nyakát. A gyilkosság után kirabolták a szekrényt magukkal vitték minden ékszert és másnap reggelig mulattak. A gyilkosságot másnap fölfedezték és a mostoha fiut, akire a gyanu irányult, elfogták. Már beismerő vallomást is tett és czinkosát is megnevezte. Mindkettőt átadták a mitroviczi bíróságnak.

— **Egy nábob-asszony palotája.** A házépítés terén a legnagyobb rekordot alighanem misteresse Dinkelberg éri el New Yorkban. Ez az özvegy asszony, aki férjétől több milliót örökölt s azt azóta maga is gyarapította, huszonhatemeletes házat tervez, amelyben ezer lakás lesz. Azaz, hogy igazat mondjunk, a ház maga csak huszemeletes, de a huszadik emeletnél kezdődik az óriás, hatemeletes torony a melyben szintén lakások vannak. A rengeteg háza amely nem egy apró falu egész lakosságát magában foglalhatja, tizenkét emelőgépet csálnálnak. Természetes hogy az ilyen építkezőkolluszus alsó részét nem lehet téglából építeni; még a gránitot se tartják eléggé megbízhatónak. A vashoz folyamodtak tehát amire gránitot raknak s csak a tizenegyedik emeletnél térnek át a téglára.

— **A medvék barátja.** Különös passziója volt annak a kisasszonynak, aki a napokban hunyt el déli Franciaországban, Montali-Marteben. Ant-héme Zsuzsánna volt a neve az életemett hölgynek, aki a város mellett lakott, nagy majorság közepén. A kisasszony kitűnő állatszédítő volt, de ügyességét nem a sivatag vadjain gyakorolta, hanem csak öklelő teheneket, rugós lovakat stb. szelidítgetett. De házi állatai közt volt két fenevad is, két medve, amelyek a kisasszony kertjének egy elkerített részén laktak, ahová nem merse senki betenni a lábát, csak Anthéme kisasszony. Órákat eltöltött köztük, czírogatva a bozontos bestiákat s az ő társaságukban olvasta regényét is. Mikor a kisasszony meghalt, a maczkók napokig bögték utána.

Henneberg-selyem csakis akkor valódi ha közvetlen gyáramból rendelik — fekete, fehér és színes 35 krtól 14 frt 65 krt méterenként — sima, csikos, koczkázott, mintázott, damasztot s. a. t. (mint egy 240 különböző minőség és 2000 mitázatban) s. a. t. a megrendelkárú .postabér és vámmatenesen a házhoz szállítva és mintákat postafordultával küld: **Henneberg G.** (cs. és k. udvari szállító) **selyegyára Zürichben.** Svájczban címzett levelekre 10 kros. és levelező lapokra 5 kros. bolyeg ragasztandó Magyar nyelven írt megrendelése pontosan elintéztetnek.

I. magyar királyi szabadalmazott OSZTÁLY SORSJÁTÉK

A magyar kir. osztálysorsjáték 50.000 nyereeményének jegyzéke.

A legnagyobb nyereemény a játékterv 9. §. szerint

1.000.000 korona. Egy millió

A nyereemények különleges beosztása a következő:

Nyereemények	Korona
1 a	600 000
1 .	400 000
1 .	200 000
2 .	100 000
1 .	90 000
1 .	80 000
1 .	70 000
2 .	60 000
1 .	40 000
5 .	30 000
1 .	25 000
7 .	20 000
3 .	15 000
31 .	10 000
67 .	5 000
3 .	3 000
432 .	2 000
763 .	1 000
1238 .	500
90 .	300
31700 .	200
3900 .	170
4900 .	130
50 .	100
3900 .	80
2900 .	40
50000 .	nyereemények szálam
Összgeben, mely 6 osztályban sorsoltatik ki.	13.160 000 kor.

Az 1897. év február hó 27-iki törvény szerint a kis lutri megszűnik és ezen osztálysorsjáték által pótolatik. Németországban ezen nemű sorsjátékok már 100 év óta fennállanak és az illető sorsjegyek eladattak. Nálunk Magyarországon is emelkedik iránta az érdeklődés, mert a sorsjegyek legnagyobb része biztos kezekben van. Nemsokár ilyenek csak ráfizetéssel lesznek kaphatók. Azért ajánljuk, hogy a vétellel nekésünk.

A magyar osztály-sorsjáték áll:

100.000 50.000

eredeti sorsjegyből és pénznyereeményből

A nyerevényi esélyek oly előnyövek, hogy az eddigi kis lutri, vagy egy igérvény vétele ezzel nem is hasonlítható össze. Ily előnyös esélyekkel szemben mindenki nyujtsa kezét a szerencsenek viszonyaihoz képest. Az összes 50.000 nyerevény a mellette álló nyerevény jegyzékből látható; ezen nyerevények 6 részben lesznek kisorsolva és a nyerő sorsjegy készpénzben kifizetetik.

A sorsjegyek ára az első húzashoz:

6 frt	egy egész eredeti sorsjegy
3 .	egy fél
1.50 .	egy negyed
0.75 .	egy nyolczad

A húzások a fővárosi vígadó épületében nyilvánosan történnek a m. kir. kormány felügyelete alatt és egy kir. közjegyet előtt. A húzánál mindenki jelen lehet.

Mi üzlethelyiségünkben elárulsítjuk va y utánvétellel, vagy az ősszeg postautalványnyal beküldése ellenében ajánlott levélben elküldjük az eredeti sorsjegyeket. Minden egyes va vó névét azonnal feljegyezzük és vevőink minden egyes húzás után megkapják a kimerítő sorsolási jegyzéket.

Rendelményeket f. é. szeptember hó 30 ig fogadjunk el.

Török A. és Társa a magy. királyi szabad osztály-sorsjáték fölarusítói, Budapest, Váci-körút 4. szám.